

LOŽISKOVINY

Občasník Střední průmyslově školy strojnické

Podzim 2011, číslo 1.

Vybíráme z obsahu:

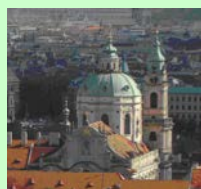

**Vyjádření
ředitelky
školy k
maturitám**

str. 4

**Reportáže
z exkurze
do hlavního
města**

str. 10

**Zpráva o
přehlídce
Dny NATO**

str. 19

**Rozhovor
s absolventy
SPŠS**

str. 5

**CENA
ZA ROZVOJ
ČESKÉ
WIKIPEDIE**

**Ocenění
našeho
učitele**

str. 7

**Někteří
z nás píší
do novin**

str. 20

PŘEDSTAVUJEME SE

Obsah

Co nového ve škole aneb Naše strojárna v novém..	3
Maturita – formalita? To už není pravda	4
Významní absolventi	5
Cena za rozvoj Wikipedie pro Jana Kameníčka	7
Pasování prváků.....	8
Divadlo v angličtině	8
Charitativní akce Světluška	10
Praha našima očima.....	10
4.C a Praha v říjnu 2011	10
Můj nejsilnější zážitek – Hard Rock Café 1	12
Cesta do Prahy	13
Ve víru tance	14
SPŠS na Facebooku	16
Náš významný spolužák	17
Vtip.....	17
A jedeme dál aneb Moje po- střehy z cesty na veletrh	18
Rozhovor s hráčem Sigmy Olomouc J. Teplým	19
Kde se pivo vaří, tam se dobře daří	19
Dny NATO	20
Tip na výlet: Vysoké Tatry...	21
Studentské výtvořy.....	21
Cukr nebo bič	21
Studenti píší noviny	22
Osvětím – zločin proti lidskosti	24
Komiks.....	25
Top žáci.....	26
Limerick.....	26
Poděkování.....	26

Redakce časopisu: Jaroslav Sklenář, Aneta Baková, Jan Strnad, Eva Bubeníková, Marie Zubatá, Hynek Kocvrlich, Alžběta Eichlerová, Kristýna Trnovcová, Libor Záhumenský, Vladimír Jorda a Josef Spáčil

Slovo redakce

Milí čtenáři,

Právě vychází 1. vydání školního strojařského časopisu Ložiskoviny, prostřednictvím kterého budete čtvrtletně informováni o novinkách, akcích, soutěžích a veškerém dění na naší škole. Součástí budou i rozhovory s osobnostmi, které jsou s naší školou spjaté a články na aktuální téma.

Budeme se snažit, abyste se těšili na každé nové vydání a dozvěděli se informace, které pro Vás budou podnětné a zábavné. Zároveň budeme rádi, když se spolu s námi zapojíte do tvorby Ložiskovin a budete touto formou šířit zajímavé novinky a postřehy.

Vaše nápady, podněty a připomínky zasílejte na emailovou adresu: redakcespssol@spssol.cz.

Za celou redakci
Aneta Baková

Co nového ve škole přes prázdniny aneb Naše „strojárna“ v novém kabátě

Závěr školního roku 2010/2011 byl pro všechny, kteří navštěvují naši školu radostný. Studenti se těšili na prázdniny, o kterých budou moci načerpat energii k dalším vysilujícím studijním výkonům a učitelé se těšili na zasloužený odpočinek po deseti měsících těžké dřiny. Zdálo se, že se všichni chystají k dvouměsíčnímu odpočinku, všichni až na dělníky, kteří o

prázdninách oblehli naši školu lešením a začali usilovně pracovat na lepším vzhledu naší školy.

A co říkají naši letošní prváci na nový kabát „strojárny“?

„Fasáda školy je velice pěkná, barvy odpovídají zaměření školy a znak školy se k tomu hodí, ale náhled na něj kazí strom umístěný u vchodu.“

„Je to určitě lepší než minule, barvy jsou příjemné.“

„Barvy jsou pěkné, je to super změna.“

Kristýna Trnovcová

Maturita – formalita? To už není pravda

O první rozhovor do školního časopisu jsme požádali ředitelku školy – Ing. Martinu Zahnášovou.

Máme za sebou první rok rozjezdu státních maturit a víme, že je nutné situaci nepodceňovat. Někteří žáci nebyli vůbec připuštěni k řádnému termínu maturitní zkoušky. Kde vidíte příčiny jejich neúspěchu?

Hlavní příčinu jednoznačně vidím v nedostatečné péči žáků. Velmi málo se věnují denní přípravě do školy a vůbec si neplní pracovní úkoly spojené se studiem. Ze svého pohledu vidím nutnost věnovat se přípravě do školy průměrně 2 hodiny denně. Současní studenti by měli hledat chybu především u sebe, být více sebekritičtí k vlastním neznalostem, než stále hledat chybu jinde. Žáci mají vysokou absenci, vyhledávají lékaře v dopoledních hodinách, aby se uvolnili z výuky a záměrně se vyhnuli zkoušení. Většina z nich nemá o nic zájem. Nepřemýšlejí o svém budoucím životě a profesním vývoji.

U dálkového studia je příprava daleko více zodpovědnější, ale bohužel zde vidím stávající koncepci státních maturit jako nešťastnou. Dálkové studium je časově velmi náročné a při dotaci výuky jednou týdně musí dálkaři stihnout vše jako žáci denního studia. Což při pracovním a rodinném vytížení zvládnou opravdu jen ti nejlepší.

Bohužel situace nebude

lepší, pokud nebudou žáci vedeni k soustavné přípravě a samostatné práci již na základních školách. Věřím, že k vyšší úrovni uchazečů o střední školy přispěje testování žáků 5. a 9. tříd a jsem také pro zavedení

jednotných přijímacích zkoušek, včetně snížení stavu tříd na gymnáziích tak, aby byla zajištěna kvalita výuky na všech typech středních škol.

Jak pohlížíte na novou maturitu? Líbí se Vám její úprava, nebo preferujete maturitu postaru? Proč?

Státní maturity schvalují. Souhlasím i s letošní úpravou organizace termínů státní maturity, kdy se budou konat praktické, státní písemné, pak ústní. A výsledky budou známy do tří dnů. Zde bych odkázala na stránky SPŠS - harmonogram maturit a www.novamaturita.cz, kde je

kalendář a nová vyhláška o ukončování studia na SŠ.

Jako jediné nevyhovující opatření se mi jeví oprava písemné části státní maturity mimo kmenovou školu. Podle mého názoru by na gymnáziích měli žáci skládat pouze vyšší verzi a vysoké školy by měly v přijímacím řízení zohlednit výsledky státní maturitní zkoušky. Zaměstnavatelé přihlížejí k výsledku maturit, dokonce se dívají, zda jsou uchazeči o zaměstnání zařazeni do kategorie PUP (příznání uzpůsobených podmínek). U dálkového a večerního studia by měla být plně dostačující základní úroveň maturitní zkoušky.

Jaká byla Vaše maturita?

Maturovala jsem v roce 1987 na Gymnáziu Jiřího z Poděbrad v době totalitního režimu. Maturitní předměty byly čeština, matematika, ruština a občanská nauka. Maturovala jsem v pátek jako poslední, tudíž jsem byla značně nervózní. Všechny předměty jsem zvládala v pohodě, jelikož jsme měli učitele, kteří nás k maturitě dokonale připravili a my jsme jim jejich snahu oplatili vzornou přípravou do hodin a na maturitu. Měla jsem jen velký strach z občanské nauky, kterou vyučovala velmi zatvrzelá komunistka. Vytáhla jsem si otázku Život a dílo Karla Marxe. Zkoušení probíhalo hladce až do chvíle, kdy jsem si začala z nervozity hrát s křížkem na krku (rodinná památka po babičce), který jsem dostala

pokračování na straně 5

pokračování ze strany 4

ráno od maminky pro štěstí. V ten okamžik daná paní učitelka zbrunátněla a začala na mne křičet, že při výkladu takového velikána si nemohu hrát s tak ubohou věcí, která vymílá mozek lidem a je naprosto neakceptující pro danou dobu, pro komunistickou stranu a celý svět a já si to dovolím u maturit. Naštěstí mne zachránila výborná paní učitelka přisedící a velmi lidská

třídní, která byla neskutečně vzdělaná dáma. Tak jsem nakonec odmaturovala s vyznamenáním. A křížek nosím dodnes na krku a nosí mi opravdu štěstí.

Jen nedokážu pochopit, jak se žáci pozastavují nad tím, že by měli poznat úryvek z dané knihy, domnívám se, že každý, kdo chce mít maturitu, musí mít přehled o literatuře a poznat ukázkou není těžké, když jste knihu četli. Ale to už je otázka čtenářské gramotnosti.

Již od základní školy je potřeba více děti připoutat ke knihám, ať už třeba akcí Soutěž o nej knihu nebo projektem Čtení pomáhá pod záštitou pana Svěráka. Motto projektu zní „Přečti knihu a získej 50 Kč pro někoho, kdo potřebuje tvou pomoc“ – viz www.ctenipomaha.cz.

Děkujeme za rozhovor.

**Marie Zubatá
a Aneta Baková**

Významní absolventi

V tomto čísle vám přinášíme také rozhovory s žáky loňské 4. B Tomášem Copekem a Martinem Michalicou

Jak se ti líbilo na naší strojírně?

Martin Michalica

Jelikož máme již po úspěšné maturitě, na školu vzpomínám v dobrém. Uvědomujeme si to v posledních dnech, kdy jsme nastoupili na vysokou školu a vidíme rozdíl. Zážiteků bylo mnoho, ale je třeba k nim znát kontext. Nejraději vzpomínáme na konzultace s panem Ing. Houštěm. Na těch jsme se totiž dověděli informace nejen o technických problémech, ale i plno dalších životních mouder a cenných rad. Některé rady se ještě v průběhu čtvrtáku ukázaly jako pravdivé. To samo plai o dalších učitelích, např. paní Mgr. Sachové, Mgr. Neumannovi atd. To bychom mohli jmenovat celou řadu dalších, až bychom postupně vyjmenovali úplně všechny... Ale jak říkám, vzpomínek je hodně.

Tomáš Copek

Tak určitě dobře, v mém případě asi nejde ani jinak. Byly samozřejmě momenty, kdy měl člověk skrz něco nervy, nebo byly předměty, které člověka štvaly, ale to je všude. Co se týče silných momentů, tak těch je hromada. Jeden takový celkem k zamyšlení se vztahuje k SOČce ve třetáku. Postoupili jsme s Michalicou do krajského kola, před ním jsme dělali na cédu, pracovali v podstatě jen na tom. Krajské kolo jsme vyhráli a postoupili do republikového kola. To byl úspěch a byli jsme z toho samozřejmě

nadšení. Ovšem kvůli té práci jsme nedělali v podstatě nic jiného, takže jsem pak přišel domů z krajského kola, sednul jsem rovnou k počítači a pamatuji si, že jsem doma jen oznámil, že pojedou na republiku a že musím dodělat cosi do školy (protokol nebo co to bylo, to už si nepamatuju). Pointa prostě je, že jsem si to vůbec neužil. V tomto období jsem nedělal nic jiného než školu, a to nám učitelé vycházeli maximálně vstříc. Což samozřejmě je svým způsobem šílený. Ale dnes můžu říct, že se mi to vyplatilo. A zároveň mě to *pokračování na straně 6*

pokračování ze strany 5

naučilo se nezabývat tak moc blbostma a soustředit se na podstatné věci, což se pak zúročilo mimo jiné ve čtvrtáku.

Víme o vás, že jste školu vzorně reprezentovali v různých soutěžích. Můžete se pochlubit svými výsledky?

Tomáš Copek

Bude lepší se "zapsat" Michalicovými výsledky, já byl přece jen všude nejlépe třetí. Výjimkou jsou teda SOČky a soutěž Němčina pro bystré hlavy vypsaná Goethe Institutem v Praze, ve které jsem se umístil v celorepublikovém kole na 1. místě. Já jsem objížděl technické

odprezentovali naši práci.

Martin Michalica

Kdybych tak shrnul ty soutěže, tak v SOČce jsem se naučil hlavně prezentovat a určitému asertivnímu

bych, aby to vyznělo vychloubačně.

Ve 4. ročníku jste se zúčastnili soutěže Němčina pro bystré hlavy, v celostátním kole jste se umístili na 1. místě a získali dvoutýdenní studijní pobyt v Německu. Co ti tento pobyt přinesl?

Tomáš Copek

Martin, jelikož se učil ruštinu, nemohl jet na jazykový kurz. Tak dostal vedlejší cenu, což byl iPod, čili byl i tak spokojený. Já jsem jel na dva týdny do Německa na jazykový kurz. Bylo nás tam 25, po pěti lidech z Česka, Slovenska, Polska, Litvy, Lotyšska a v programu byly exkurze do různých institucí zabývajících se výzkumem a na další místa, která měla něco společného s vědou. Měl jsem strach ze dvou týdnů strávených exkurzemi, ale bylo to dobře připraveno a tak zajímavé, že to člověku ani nevadilo. Bylo to tam pěkné a mám odtud mnoho nových přátel.

pokračování na straně 7

soutěže v Inventoru. Byli jsme druzí na republikové soutěži Autodesk Academia, což velmi potěšilo doktora Nevimu.

Společně jsme pak byli na republikovém kole SOČky a vyhráli soutěž s Goethe Institutem. Po finále Goethe Institutu jsme byli pozváni na konferenci ministerstva školství, abychom tam

chování vůči tomu, když mou práci někdo hodnotí. Díky panu Mgr. Neumannovi a jeho nelitostné a nadmíru ostré kritice mých prvotních prezentací jsme teď v Brně s Příkrylem v angličtině zabodovali. A oproti některým jiným spolužákům se nám tady to vrátilo, je vidět, že někteří v životě neprezentovali nic. Ale nerad

pokračování ze strany 6

Otázka na závěr. Co vzkážete současným studentům strojírný?

Tomáš Copek

Já mohu mluvit ze své zkušenosti z Německa. Bylo nás tam 25 lidí, z toho všichni uměli anglicky a většina i německy, protože byli z gymnázií. Já na tom

v němčině nejsem moc slavně oproti nim, čili jsem tam komunikoval hlavně anglicky, a jelikož anglicky celkem umím, mohl jsem tam komunikovat z toho kurzu v podstatě s každým, což možná byl důvod, proč se mi tam tak líbilo. Kdybych anglicky neuměl, tak bych tam na 15 ostatních lidí z kurzu jen zíral a ani by mi tam ty dva týdny neutíkaly a vůbec by mě to nebavilo. Čili učít se v dnešní době jazyky

není rozhodně marný...

Martin Michalica

Já bych studentům vzkázal, aby se učili, a když už nic jiného, tak aspoň technické předměty a cizí jazyky, které je třeba budou jednou žít.

Děkuji za rozhovor.

Mgr. Marta Skopalíková

Cena za rozvoj české Wikipedie pro Mgr. Jana Kameníčka

První cenu za rozvoj internetové encyklopedie Wikipedie obdržel koncem listopadu Mgr. Jan Kameníček, který na Střední průmyslové škole strojírné v Olomouci vyučuje anglický jazyk a výpočetní techniku. Ocenění obdržel za práci na článku Ústava Spojených států amerických (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Ústava_Spojených_států_amerických). Cena mu byla předána v sobotu 26. listopadu na 3. Wikikonferenci, letos pořádané v Národní

technické knihovně v Praze. Součástí ocenění byl kromě originálního skleněného artefaktu také netbook a řada dalších věcných darů. Jeho krátké vyjádření k ocenění jsme pak mohli slyšet v reportáži z konference v pondělí 28. listopadu na rádiu Česko.

Soutěž Ceny za rozvoj Wikipedie vypsalo již počtvrté občanské sdružení Wikimedia Česká republika, což je česká pobočka americké Wikimedia Foundation, tj. nadace

spravující všechny jazykové verze Wikipedie. Ceny byly vypsány ve třech kategoriích, přičemž Ústava Spojených států amerických zvítězila v kategorii zahrnující články na politická a ekonomická témata.

Mgr. Jan Kameníček se věnuje Wikipedii jako svému hobby již od roku 2005, kdy napsal svůj první článek na anglické Wikipedii. Její české verzi se souběžně věnuje od začátku roku 2006.

Mgr. Renata Provázková

Pasování prváků

Dne 4. října se na naší strojírně uskutečnilo 2. pasování prvních ročníků v historii naší školy. Letošní čtvrtáci tedy navázali na loňskou úspěšnou akci a k tomu ji letos obohatili o malé divadelní představení parodující učitelský sbor na naší škole.

Jak minulý rok, tak i ten letošní jsme se inspirovali pasováním středověkých rytířů z dob dávno minulých. Roli pasovacího nástroje zastal nám všem dobře známý příložník. Letošní prváci přísahali svoji věrnost naší škole na strojnické tabulky, které v tomto případě představují jakousi "strojařskou bibli".

Vrcholem letošního pasování bylo bezesporu malé divadelní představení parodující učitelský sbor na naší škole, které ztvárnili letošní maturanti. Hlavním cílem této parodie bylo komicky charakterizovat naše učitele, což se rozhodně povedlo. Role učitelů obsadil výběr z maturitních tříd.

Martin Šuster

Divadlo v angličtině

Před dvěma týdny jsme navštívili zajímavé anglické představení v Domě dětí a mládeže, kde se nám představil dramatický kroužek z Brna, který byl složen ze 4 manželských párů, jednoho vypravěče a jeho milenky. Ve hře sice s antickým podtextem, ale moderním pojetím *Make love, not war* jsme viděli studenty s výbornou angličtinou a možná ještě lepším hereckým talentem.

Ve hře šlo především o to, aby manželé místo válčení

zůstali doma se svými manželkami. Příběh skončil vítězstvím manželek, které dosáhly toho, že jejich muži zůstali v teple domova.

Z naší školy se zúčastnili vybraní studenti 3. a 4. ročníků, které hra příjemně překvapila jak po stránce herecké, tak i po stránce jazykové. Naše znalosti z angličtiny naštěstí stačily na jejich projev.

**Dominik Píchal
a Erika Bo ová**

Charitativní akce Světluška

Světluška podporuje ty, kteří potřebují pomoci a ty, kteří jejich situaci mohou změnit. Charitativní akci pořádá Nadační fond Českého rozhlasu. Přispívá na speciální pomůcky jako jsou mluvící počítače či optické lupy, na vodící psy, osobní asistenci pro zrakově postižené děti integrované do

běžných škol. Podporuje zrakově postižené studenty. Financuje projekty, které rozvíjí talent a tvořivé schopnosti lidí se zrakovým postižením.

7. září bylo tento rok vyhlášeno Dnem, kdy svítí Světlušky. Z naší školy se přihlásilo opět několik dobrovolníků. S lucerničkami chodili ve městě naši spolužáci Vít Kozák, Dan Malínek, Richard Loučka, Adam Roubíček, Petra Stehlíková, Jiří Uhřík, Simona Drlíková, Kristýna Fialová, Petr Hlídek, Milena Kaderková, Erika Boďová, Dominik Píchal a Jonáš Hromádka.

Prodávali jsme drobné předměty - svítící náramky, píšťalky, svítící placky. Od občanů Olomouce jsme

vybrali báječných 5981 Kč.

Mile mě překvapuje, kolik lidí tuto sbírku zná a příspěvkem podpoří nevidomé, ale je až zarážející, jak mnoho z nás si neuvědomuje tuto problematiku do důsledku.

Jitka Tomsová

Praha našima očima

Psal se dne 5. října 2011 a na olomouckém hlavní nádraží se shromáždila skupinka studentů ze Střední průmyslové školy strojnické. Brzkého rána se maturitní třída 4. C společně s třídní učitelkou Martou

Skopalíkovou vydává směrem za kolébkou kultury a hlavního města naší republiky - Prahy. Čekal je náročný třídní program, ale přesto už na vlakovém nástupišti student Kroupa prohlásil: „Na tento třídní výlet se obzvláště těším!“. Cesta vlakem byla zdlouhavá, přesto po necelých třech hodinách byla třída v Praze.

Po rychlém ubytování, tedy spíše neubytování, studenti vykračují za programem prvního dne.

Proplovají pod Karlovým mostem, který je podle pověsti „uplácán“ z vajec společně se stavebním materiálem. Už v průběhu plavby pozorovali krásy města Prahy. K vidění byl Karlův

4. C a Praha v říjnu 2011

most, Pražský hrad a Národní divadlo. Po kulturně - zábavném programu se přes noc přenášíme do druhého dne po stopách cestě „Královské“.

Lanovkou na Petřín, za smíchem do zrcadlového bludiště, přes louky a zahrady plného vína se třída „doplazila“ až na Hrad. Pražský hrad je domovem prezidenta republiky, ale také

literární postavy pana Broučka v hostinci „U Vikárky“, která je na levoboku od Svatovítské katedrály. Večer třída tráví na divadelním představení, v jehož čele stojí český zpívající herec a hrající zpěvák Jiří Macháček. Musíme si pomáhat! – to třída 4. C určitě ví, ale tak zněl název divadelní hry, která je inspirována knihou Petra Jarchovského. Cestou na „Staromák“ a za návštěvou klubu Hard Rock Café a poté metrem tratí C rovnou za spánkem do hotelu Aida studenti končí další svůj den.

Bylo ráno! Nastal velký zmatek! Nejdřív snídaně a potom balení.

pokračování na straně 11

pokračování ze strany 10

Přišel den cesty domů. Ještě poslední cesta tramvají a metrem do Národního technického muzea, potom už jen pro „bágly“ na hotel a třída se loučí s Prahou. Na pražském hlavním nádraží se student Kroupa znovu ozval: „Nohy mě bolí, ale bylo to super“. Ještě poslední díky třídní profesorce a žák za žákem opouští výstupní plochu nádraží v Olomouci.

Jiří Sedláček

Nobody is perfect...

V říjnu naše třída absolvovala poznávací zájezd do hlavního města Prahy. Během pobytu v Praze jsme navštívili historické a literární památky. Zhlédli jsme také divadelní představení „Musíme si pomáhat“ v divadle Na Jezerce, ve kterém hrála spousta známých herců. Mým nejsilnějším zážitkem z tohoto pobytu byla návštěva kavárny Hard Rock Café.

Třípatrová budova kavárny se nachází na malém náměstíčku, které zdobí kašna. Před vchodem mě zaujal vystavený custom chopper. Při vstupu do budovy si můžete všimnout basových kytar, které vlastnili hudebníci

Můj nejsilnější zážitek v Praze – Hard Rock Café 1

známých skupin.

V přízemí se nachází koktejlový bar, za kterým je

pódium. Večer zde vystupují současné populární osobnosti, ale i amatérské skupiny rockové i popové hudby. Střecha kavárny je prosklená, kopulovitého

tvaru. Uprostřed ní je zavěšena skleněná silueta kytary, která osvětluje veškerý prostor. Stěny každého patra jsou zdobeny kytarami a kostýmy hudebníků, např. Freddyho

Mercuryho ze skupiny Queen. Nechybí zde ani bicí sestava Velvet revolver, ve které hraje na kytaru nejlepší kytarista světa Slash.

Atmosféra kavárny byla naprosto úžasná, lze říci, že mě doslova uchvátila a byla pro mě nejsilnějším zážitkem z

výletu v Praze.

Lukáš Plesník

Cesta do Prahy

Dne 5. října 2011 se já a má třída vydává na třídní exkurzi do Prahy, kterou zorganizovala třídní učitelka a zařídila vše potřebné. První den probíhá bez problémů. Prahu oslňuje zářící slunce, které vyčnává z modré oblohy jako černá kaňka na bílém papíře. Ten den třída sálá dobrou náladou a nadšením, ale naše milá paní učitelka nepočítala s únavou žáků. A tak okolo třetí hodiny při návštěvě Betlémské kaple, ve které měla moc hodná starší paní připomínající pohádkovou babičku dlouhý výklad, začínají studenti usínat. Nakonec přece jen den všichni zvládli i s večerní kulturní vložkou.

Druhý den nás čeká nabitý program. Počasí opět jako

vymalované a naše třída vyráží lanovkou na Petřín. Zde zdoláváme rozhlednu

vysokou 378 metrů. „Tak co, kolik má schodů? 299, je to makačka“, já jen přikývnu, ale ten rozhled za to stojí. Skvěle se bavíme i v

zrcadlovém bludišti. Po menší túře Prahou a prohlídce Vyšehradu se vydáváme zpět

do našeho čtyřhvězdičkového hotelu Aida. Zde po nutném odpočinku si každý oblékl

pokračování na straně 14

pokračování ze strany 13

slušný oděv a v 7 večer sedíme plni očekávání v divadle Na Jezerce.

Už na začátku hry „Musíme si pomáhat“ mi bylo podle hereckého obsazení jasné, že tato komedie splní třídní očekávání, a tak se také stalo. Bouřlivý potlesk nebere konce. Když se konečně prodereme ven z divadla, každý nadšeně komentuje jednotlivé scény. „Nejlepší

byla ta scéna v posteli. Né néé, ta s tím schováváním toho Žida v koupelně!“

Poslední den nás třídní učitelka vzala do Technického muzea. Zde na nás čekají krásně naleštěná historická auta, která zaujala všechny. Na památku ještě několik fotek a společné foto u obrovské 83 tunové parní lokomotivy.

A jak už to bývá, vše jednou končí, a tak i my se po obědě

odebíráme na hlavní nádraží a rychlíkem odjíždíme zpět do Olomouce.

Myslím si, že Praha je nádherné historické město a tato exkurze byla velice vydařená. Nepochybuji o tom, že jednou na tento výlet bude každý vzpomínat a přát si být jednou zase se svými kamarády ze třídy.

Jan Molík

Ve víru tance...

Jakožto asistenti v tanečních se divíme, že je v dnešní době tak velký zájem o taneční. Na základce se říkalo - je taneční, kdo by tam chodil! Ani nevíme, proč jsme se do tanečních přihlásili, ale zjistili jsme, že to rozhodně chyba nebyla, naopak nás to velice chytlo.

Základní kurz, kde se naučíme úplné základy je nejzábavnější, protože to každý nechápe a o pošlapaných nohách se nedá vůbec mluvit. Říká se, že holky jsou šikovnější než kluci, ale v tanečních to není skoro znát. Z našeho pohledu se nám zdá, že jsme byli v zakladech lepší, ale ne tolik jak nynější kurzisté. Nejlepší

je, když se ukazuje něco nového a kurzisté jsou největší „machři“ a když přijde na věc, tak tam stojí jak „tvrdé Y“ a smějí se, ani neví čemu. Dobré je také, když jdou mimo hudbu a pokaždé se v sále sráží. Úplně nejlepší je náš národní tanec polka, protože je na parketu takový zmatek, že jsou rádi, že se vůbec pohnou. Tance nás baví spíše ty latinskoamerické než standardní, neboť jsou rychlejší a rytmičtější. Ten, kdo nechodí do tanečních, může litovat, protože je to velice zábavné a poučné.

Jiří Parzyk a Filip Břík

SPŠS Olomouc na Facebooku

Sociální síť Facebook je bezpochyby jedním z největších fenoménů dneška. Zejména mezi mladými lidmi bychom obtížně hledali někoho, kdo si ještě nezaložil profil. Názor mnoha lidí lze shrnout do úsloví, že kdo není na Facebooku, jako by ani nežil. Jakkoliv autor tohoto článku s takto vyhraněným postojem nesouhlasí, již před časem sociální síť uznal za součást dnešního světa a přizpůsobil se. Facebook nemusí nutně sloužit jen k planému žvanění, ale může být velmi účinným komunikačním a informačním nástrojem. Naše škola se také rozhodla, že nezůstane stranou vývoje elektronické společnosti a více než před rokem si na nejrozsáhlejší sociální síti rovněž založila svůj profil. V současné době ho má mezi svými oblíbenými stránkami zařazeno přibližně 250 lidí.

Návštěvníci se na těchto

stránkách mohou samozřejmě dozvědět základní informace o škole, jako její adresa či otevřené studijní obory, jejím hlavním cílem je však informovat o zajímavém dění. Ze zveřejňovaných akcí

školy jsou nejpopulárnější příspěvky obsahující podrobnou fotodokumentaci, zejména pokud zachycuje přímo naše studenty. Podle dostupných údajů zhlédlo například fotografie z Přeboru SPŠS v šachu asi 120 lidí a fotografie z pasování prvků dokonce 860 lidí, tj. mnohem více, než kolik má škola studentů!!! Dokonce se zdá, že na Facebooku dění ve škole sleduje více lidí než na oficiálních internetových stránkách školy.

Stránky se však neomezuji jen na dění ve škole samotné, ale poskytují informace i o nejrůznějších jiných akcích, které by mohly zajímat studenty technických oborů. Z poslední doby vzpomeňme například pozvánky na akce olomouckého Muzea letectví, otevření šternberského muzea Expozice času či na přednášku o Velkém hadronovém urychlovači v Ženevě. Další zajímavé odkazy pak lze najít mezi stránkami, které si škola označila jako své oblíbené, mezi jinými uvedme např. odkazy na facebookovské stránky Národního technického muzea, Jaderné elektrárny Dukovany, Jet Propulsion Laboratory, ale také na Průvodce pomaturitním vzděláváním. Stránky naleznete na adrese www.facebook.com/spssol.

Mgr. Jan Kameníček

facebook Vyhledávání

Střední průmyslová škola strojnická Olomouc

Střední škola · Olomouc, Czech Republic · Upravit informace

Zed'

SDílet: Stav Fotka Odkaz Video Otázka

Co se vám honí hlavou?

Střední průmyslová škola strojnická Olomouc
Měl by někdo zájem o webovou doménu s koncovkou .cz, .eu, .net nebo .org na 1 rok zdarma? Pokud ano, hlase se. Bude-li více zájemců, vylosujeme.

Výřez ze školní stránky na Facebooku

Náš významný spolužák

Milí čtenáři,

rád bych Vám představil našeho skromného spolužáka Ladislava Zdařila, žáka 3. A, který je členem ZMOK neboli Zastupitelství mládeže olomouckého kraje. V rozhovoru jsme se ho zeptali na jeho práci v zastupitelství.

Co je to vlastně ZMOK?

ZMOK je Zastupitelství mládeže olomouckého kraje, kde jsou zástupci z řad studentů středních a vysokých škol ve věku 15 až 26 let.

O jaký typ organizace se jedná?

Je to apolitická organizace, která se nezabývá politikou, ale činnostmi mládeže ve volném čase. Tato organizace pracuje pod záštitou hejtmána olomouckého kraje Ing. Martina Tesaříka.

Kdo stojí v čele ZMOKu?

Řídicím elementem ZMOKu je hejtmanka Monika Boháčová, studentka, která zároveň schůze pořádá a řídí.

Jak často bývají schůze ZMOKu?

Scházíme se jednou za měsíc a řešíme organizaci

různých akcí.

O jaké akce se jedná?

Tak například pořádáme venčení psů z útulků nebo karnevaly pro postižené děti a další akce.

Jak ses dostal do ZMOKu?

Proběhly volby, já jsem uspěl a byl zvolen jako řadový zastupitel.

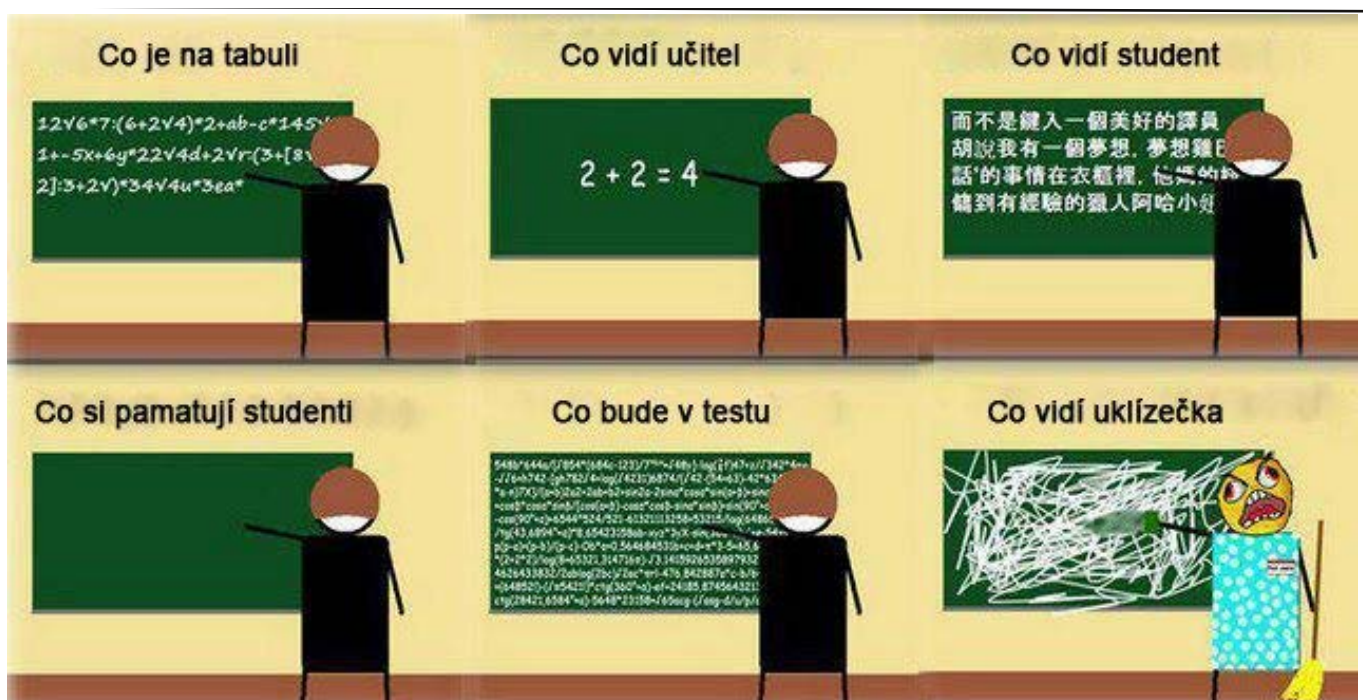
Tvoje aktivity ve volném čase, máš nějaké?

Ano, ve svém volném čase se věnuji folklórním tancům a jsem členem Hanáckého národopisného souboru Olešnica.

Děkujeme ti za rozhovor a přeje mnoho úspěchů v práci, ve škole i ve tvém životě.

Jiří Parzyk

Vtip

A jedeme dál aneb Moje postřehy z cesty na strojírenský veletrh

Dne 4. října se naše třídy čtvrtého ročníku zúčastnily brněnského strojírenského veletrhu, kde mohly najít inspiraci k maturitním pracem nebo získat důležité kontakty na firmy, které by mohly pomoci studentům v oblasti daných ročníkových projektů.

Vše začalo v úterý ráno na hlavním nádraží v Olomouci, kde jsme měli sraz v 6:45. Sice někteří jedinci přišli na poslední chvíli, ale naštěstí se nenašel nikdo takový, kdo by nestihl vlak nebo nedejbože nastoupil do jiného vlaku. Zhruba v 6:55 šli pokladníci koupit hromadnou skupinovou jízdenku se záměrem ušetření zbytečných výdajů a drahocenného času. Krátce po sedmé hodině se dostavil náš vlak a odebrali jsme se na nástupiště k našemu rychlíku. Měli jsme štěstí, protože vlak byl více méně prázdný, a tak si mnozí mohli sednout do kupé, bohužel pro některé nebyl dostatek místa, a tak museli stát v chodbičce vagónu, z čehož průvodčí neměl zrovna radost.

Cesta do Brna, která trvala asi něco přes hodinu a půl, probíhala klidně, až na některé výjimky. V kupé, ve kterém jsem seděl spolu s dalšími spolužáky cestovala slečna, zjevně vysokoškolačka, a postarší pán. Hned po startu našeho vlaku se pustili spolužáci do řeči, kterou jsou zvyklí

mluvit mezi sebou. To ovšem znamenalo, že se v rozhovorech často objevovala vulgární slova, což mělo za následek brzký odchod slečny z kupé. Okamžitě byly vedeny nárazky na moji osobu, že za její odchod můžu Já. Opáčil jsem jen, že celou dobu jsem byl potichu jak myš v koutě a tvářil se, jako bych k ostatním nepatřil. Tento jediný zásah do rozhovorů spolužáků však nezměnil nic na tom, že ve vulgární mluvě pokračovali dále. Ve Vyškově vystupoval náš druhý spolucestující, který při odchodu prohlásil před danou skupinou, že by se nad sebou měli zamyslet. Po zbytek cesty už nikdo nepřistoupil. Naštěstí.

Po příjezdu na hlavní nádraží v Brně jsme se seskupili a šli koupit lístky na tramvaj. Jelikož jsme našli jen jeden a tisknutí lístků trvalo dlouho, bylo nám řečeno, abychom nasedli do tramvají 1, P1, P2 směr výstaviště, které nás měly dovézt na místo konání veletrhu. Po příjezdu do destinace jsme trochu zneklidněli, protože z tramvaje vystoupili jenom tři z celé třídy. To se nám zdálo divné. Ovšem tento pocit netrval dlouho, konkrétně do příjezdu další tramvaje, ze které vystoupila část učitelů, kteří nás doprovázeli. Před bránou veletrhu nám byly rozdány vstupenky. Po následovných informacích o

časovém harmonogramu byl povolen rozchod. Většina nejdříve nevěděla, kam jít. Pak ale nakonec šel každý svou cestou. Mnozí našli to, co hledali, ale byli i tací, co odcházeli z veletrhu zklamaní, protože nenašli firmy, které by jim pomohly s jejich ročníkovými pracemi nebo inspirací.

Ve 12:15 byl opětovný sraz u vstupní brány a úderem půl jedné jsme se přemístili na nástupiště tramvají, které nás zavezly zpět na vlakové nádraží. Zde následovalo čekání na vlak, které mnozí využili ke svačině. Vlak, kterým mířil naším směrem až do Jeseníků, byl zcela prázdný, a tak jsme zabrali celý poslední vagon. Byl jsem rád, že nezbylo žádné místo pro jiné cestující.

Protože nebylo obecenstvo z řad pěkných slečen, probíhala zpáteční cesta v klidnějším duchu. Až na nějaké to zdržení, které jsme nabrali stáním kvůli údajným opravám tratě, se třídy čtvrtého ročníku dostaly do milované Olomouce. Toto nesrovnatelně hezčí město než Brno bylo naším koncem exkurze strojírenského veletrhu. Všichni účastníci zájezdu se rozprchli k autobusům, vlakům, autům a motorkám, které je dopravily do jejich domovů.

Vladimír Jorda

Rozhovor s hráčem SK Sigma Olomouc, Jakubem Teplým

Jak a kdy jsi začal s fotbalem?

V pěti letech mě k fotbalu přivedl můj otec, který také hrál fotbal. Tento sport se mi velmi líbil, protože mám rád kolektivní sport. Mým mateřským klubem byl fotbalový klub MFK Frýdek

Místek. Zde jsem se naučil nejen pravidla hry, ale vypěstoval jsem si i lásku a úctu k fotbalu.

Za jaký klub nyní hraješ a jak se Ti tam líbí? V současné době, již asi rok a půl, jsem hráčem klubu SK

Sigma Olomouc a hraji na postu hrotového útočníka. V mateřském klubu, ve Frýdku Místku, jsem hrával středního záložníka. V současném klubu se mi líbí, protože tréninky jsou více intenzivní, než v předchozím klubu. Je více kladem důraz na techniku. Také fyzická zátěž je náročnější. Ale jak se říká „těžko na cvičišti, lehce na bojišti“. Pokud bude naše fyzická i technická připravenost pro hru na úrovni, budou i výsledky pozitivní.

Jak probíhají tréninky?

Tréninky jsou zaměřeny hlavně na střelbu, herní kombinace a na bránění standardních situací (rohové a přímé kopy). Trénuji každý den. Samozřejmě je důležité i dále na sobě pracovat i mimo trénink. Klasický trénink je nutno dále obohatit o další tréninkové jednotky. Proto chodím i do posilovny. Nedílnou součástí tréninku je i životospráva. Zdravou výživu doplňuji potřebnými suplementy.

Jak si rozumíš se spoluhráči?

V každém týmu jsou nějaké problémy. Jsou spoluhráči, se kterými si perfektně rozumím, ale samozřejmě, že jsou i tací, s jejichž názorem se neztotožňuji. Rozdílnost našich názorů však nesmí ohrozit naše sportovní výsledky. Nejdůležitější je při zápase vystupovat jako celek a tak i hrát.

Jak to vidíš do budoucna?

Mám určité nabídky od různých fotbalových klubů, ale pro můj budoucí život je v současné době nejdůležitější úspěšně dokončit střední školu závěrečnou maturitní zkouškou.

Co bude po ukončení střední školy, zatím nedovedu říci.

Určitě bych chtěl u fotbalu zůstat, ale co bude v příštích letech, ukáže až čas.

Děkujeme za rozhovor.

**Jan Strnad
a Jaroslav Sklenář**

Kde se pivo vaří, tam se dobře daří

Jednoho říjnového dne jsme se vydali s Mgr. Neumannem, Ing. Šmárikem a Ing. Kozákovou do Plzně. První závod, který jsme navštívili, byla Škoda Plzeň. Uvnitř nás ohromily obrovské obráběcí stroje a žihací pece. Poznali jsme mnoho nových strojírenských postupů a viděli průběh výroby.

Dalším, a pro nás podstatně důležitějším

závodem, byl ovšem pivovar Plzeňský Prazdroj. Nasávali jsme nasládlý pach chmelu , který byl cítit všude v obrovském prostoru areálu. Průvodkyně nám ukázala stáčírnu s velkým množstvím lahví a sklepy, kde v chladu kvasilo pivo. To jsme také samozřejmě ochutnali a pak jeli přenocovat do hotelu, jehož kuchaři nám předložili nepříliš dobrou večeři.

Druhého dne ráno jsme navštívili největší tepelnou elektrárnu v ČR. Nejvíce nás zaujaly vysoké chladicí věže, které jsou pro elektrárnu typické.

Zážitků bylo mnoho, na tu to exkurzi budeme rádi vzpomínat.

Pavel Nevtípil

Dny NATO

O víkendu 24. 9. – 25. 9. 2011 se konal již jedenáctý ročník dnů NATO na letišti Ostrava – Mošnov. Letošní ročník byl zatím to nejlepší, co jsme mohli na této akci vidět. Účastnilo se jí rekordních osmnáct zemí včetně jednotek NATO a návštěvníci mohli vidět více než 120 demonstrací leteckých, mobilních či pěchotních jednotek včetně střelby z tanku. Hlavním lákadlem byl americký bombardér B-52, turecká akrobatická skupina TurkishStars, litevská akrobatická skupina BalticBees a v neposlední řadě radarové letadlo NATO E-3A Component. Během obou dnů akci navštívilo 255 000 návštěvníků. K vidění bylo mimo jiné vidět i nespočet letadel a helikoptér. Z pohledu návštěvníka byla tato akce zorganizovaná na sto procent. Areál byl střežen policisty a bezpečnostní

službou, tudíž krádeže nepřicházely v úvahu. U vstupní brány byla k dispozici rozlehlá plocha pro parkování kol se stojany. Šíření informací komentátorů mělo na starosti několik reproduktorů zavěšených na jeřábech a pro ty, kteří byli mimo jejich dosah, si rádio Čas připravilo přímý přenos z dnů NATO na lokální

frekvenci. Pochopitelně byl k dispozici nespočet stánků se suvenýry a občerstvením. Osobně radím dny NATO na letišti v Ostravě za nejvíce vydařené akce v České republice a nemohu vám doporučit nic jiného, než si zajet na příští ročník.

Libor Záhumenský

Tip na výlet:

Tak to vypadá u našich sousedů v Tatrách

Foto: Libor Záhumenský

Studentské výtvary

Ráno: budík....už zase do školy, co je dnes? Čtvrtek... nemám udělaný ten úkol, kterej nám dal učitel za trest. Nikdo ho nemá. Psali jsme si večer se spolužákama, jen jedna holka, která chodí na doučování. Zase se budou rozdávat pětky...stahuje se mi žaludek.... ve škole mi kámoška ukazuje jak se jí třesou ruce. Stres!

Vzpomínám si na jeden úryvek z knihy, kterou jsem nedávno četla : „Na základní škole mi do šesté třídy šla

matematika. Většinou jsem dostával jedničky nebo jedna minus. V sedmé třídě jsme dostali učitelku, která na

Cukr nebo bič?

každé hodině opakovala, že jsme všichni nuly. Vzpomínám si jak na nás neustále křičela a nadávala nám, až jí z toho natékaly žíly na krku. Na konci roku jsem byl rád, že jsem dostal čtyřku.“

Ne všichni učitelé jsou stejní, ani žáci ne. Každý z nás potřebuje jiný přístup. Já potřebuju pracovat a učit se v klidu, jiný potřebuje být trochu pod tlakem, aby zabral. Ale nemáme náhodou všichni stejný pocit v tom, že jsme přetěžováni? Že těch nároků a požadavků je na nás kladeno trochu moc? Že školství je nastaveno tak, že dobrý elektrikář nemůže být elektrikářem jen proto, že

pokračování na straně 22

pokračování ze strany 21
nezvládl maturitu z matiky nebo nedokázal napsat sloh na čtyři stránky? Co z toho, že v praxi je skvělý? Půjde prostě makat do fabriky k pásu. Ať je elektrikářem ten, co zvládl vypočítat odmocniny a logaritmy u maturity. A co zdravotní sestřičky? Nejdou jí odběry krve ani nemá moc empatii s lidmi? Nevadí. Matika jí jde a maturitu

zvládla, tak hurá do nemocnice.

Na to, že žijeme ve 21. století, pokrok jde dopředu takovou rychlostí, že to ani nestihám sledovat, ale školství trochu zamrzlo. Jasně že ze střední školy by měli vyjít žáci inteligentní a vzdělaní, ale také připraveni na život v „praxi“. Umět se rozhodovat, argumentovat, věřit si, nebát se, být průbojní

i tolerantní. Tohle vás škola nenaučí. A pokud se nenaučíme prosazovat se a věřit si, nenajdeme ani po maturitě se samýma jedničkama práci. Ještěže se už dnes dají sehnat knihy na téma jako je třeba seberealizace, jak se uplatnit nebo jak se nenechat ponižovat. Díky aspoň za to.

Eva Bubeníková

Studenti píšou noviny

články, kde vyjadřují své názory a postřehy na daná témata prostřednictvím MF DNES. Nejlepší články byly uveřejněny v deníku i na webu MF DNES.

Kateřina Kubálková

Od 1. pololetí letošního školního roku jsme se opět zapojili do dalšího kola projektu Studenti čtou a píšou noviny. Rada studentů z naší školy přispívá

Rom se přizpůsobil našemu „děravému“ systému

Na severu Čech to začíná vřít, věci se již vymykají kontrole. Naneštěstí každý neuvážený čin vyvolá mnohem bouřlivější reakci na jedné či druhé straně. Z čeho vše pramení? Svůj podíl jistě nese rozšíření nezdělanosti v romský lid a také jejich domněnka jakéhosi utlačování. Každý se ohání slovem rasismus nebo diskriminace, ale zcela neprokatatelně. Ovšem naše společnost má tolik nedostatků, že se z ní dá tě-

žit. Rom nemá zábrany přepadat či krást, když jsou naše tresty mírné, nemá zábrany žít bez práce, neboť je mu stále vyplácena podpora z úřadu práce. Dokonale se přizpůsobil našemu „děravému“ systému. Bohužel těch čestných je žalostně málo. Je tedy příčina sporu zakotvena pouze ve vidině majetku, nebo se jedná o výplod lidské nenávisti? Nutno si však uvědomit, že zákon platí stejně pro všechny a jako tako-

vý by se měl respektovat, vše by se poté točilo jen kolem vzájemné tolerance a porozumění. Zatím žádná rozumná protiopatření nejsou.

Vyvstává otázka, zda-li se dá celá situace řešit. Zajisté, nejlépe mírovou cestou! Není možné, aby neexistoval nějaký kompromis vyhovující oběma stranám. Leckdo může navrhnout odpovědět tvrdou silou, „na hrubý pytel hrubá záplata“. Možná se to jeví jako účinné, ale

z dlouhodobého hlediska je to hloupé, nač přilévát olej do ohně. Jedno je ovšem jisté, musí se začít něco dělat, než to zajde až příliš daleko. Nevtvrdím poddat se menšině, ale vytrvat a dojít ke společnému cíli. Nebude snadné něčeho dosáhnout, ale pro bezpečnost naší země je to prioritní. Kdo první udělá ten pomyslný krok správným směrem?

Jiří Plachý
SPŠS Olomouc

Vymlouvají se a do školy ne a ne jít

» Studenti píšou noviny V projektu MF DNES se mladí lidé vyjadřují k toleranci a střetu kultur

Prvního září – den, který ovlivní spoustu životů, první den, kdy děti čeká přechod z mateřských školek na základní školy a děti ze základních škol zase nástup na střední. Nastáváví dlouhá léta ve školních lavicích, která je ovlivní i v budoucím životě, v jejich vzdělání a morálce.

Ale mají to tak všechny děti? Ne! Je tady velké procento romských dětí, které ani do školy chodit nechtějí nebo se jejich rodiče vymlouvají na nízké finance. Samy děti se pak často ohánějí řečmi o šikaně a podobně – a přitom je to přesně naopak. Mnoho českých dětí je ohrožovaných romskou populací, jsou mláceny, šikanovány a častovány různými nadávkami.

Mnoho Romů má také více peněz než průměrný český občan, takže nevím proč se vymlouvají na finance, copak jim stát už neplatí dost? A to jsem také z nejnovějších zdrojů slyšela, že za každé romské dítě, které bude chodit do školy, budeme platit další peníze. Je to vůči českým dětem nepravdivé.

Je dost romských dětí, které do školy nechtějí. Proč? Foto: MF DNES

Také by to české děti mohlo nabádat k tomu, že nebudou chodit do školy, budou požadovat také za povinnou docházku peníze.

Nechci tím říct, že všichni Romové jsou ti líní, co se nechtějí vzdělávat, jen sedí doma a berou velké peníze od státu. Je tu i určité procento těch, kteří chtějí nějakého vzdělání dosáhnout a myslím, že jim je tahle možnost dostatečně zpřístupněna a české děti určitě rády mezi sebou přivítají i romského kamaráda, pokud uvidí, že je slušný a chce se vzdělávat.

Určitě jsou ale i ti, kterým se moc nelíbí mít ve třídě romské dítě, určitě tací jsou, ale tahle situace je vzájemná bohužel u obou stran. Nechci české děti nějak vychvalovat, že by byly nějak zvlášť poslušné a s radostí školu navštěvovaly, ale aspoň vědí, proč do školy chodí, a tak těch pár let školu odchodí. A pak jsou ještě rády, že mají ze života nějaké poznatky a zkušenosti.

Aneta Zanášková
Střední škola designu a módy, Prostějov

Jsem pro zavést do praxe rčení oko za oko, zub za zub

Všichni v Česku jsme znevýhodnění. Důchodci, novorozenci, obyčejní občané, všichni. Co se romských problémů týče, myslím, že nejsou dostatečně řešeny. Páchají zločiny, ale nikdo nemá odvalu je správně potrestat, aniž by nebyl v ohrožení. Už naše ohrožení pokládám za největší problém, ne ohrožení Romů. Zdá se mi, že jen zkouší, co naše politika vydrží, vyšší důchody, sociální dávky. Ale ani to je nepřinutí nepáchat zločin. Nazývají nás rasisty, ale oni sami si po ulicích chodí, okrádají kolemjdoucí a dělají, jako kdyby jim ulice patřila, v nemocnicích hledají se bemenší záminku stěžovat si... Jsem pro, aby se zavedlo rčení oko za oko, zub za zub. Půlka z nás by byla slepá a bezzubá, ale nikde není psáno, že jste zločin museli spáchat. Kriminality je plná televize, to na nás má špatný vliv. Zamyslet se, co je na světě ještě pozitivního, když nebezpečí číhá na každém rohu. Ignorovat romské komunity? A co přijde pak?

Adam Kupka
Střední škola designu a módy, Prostějov

Zavedl bych oko za oko, zub za zub, jako ve starověku

Jak přistupovat k zákům? Je to vcelku jednoduché. Již od starověku platil zákon oko za oko, zub za zub. Proč se tedy tohoto zákona neodržíte i v dnešní době? Jsou-li žáci hodní, fajn, budme hodní taky. Nejsou-li hodní, jejich smůla. Každý učitel je schopen udělat žákům ze studia peklo, a to doslova. Hromady úkolů, extra dlouhé zápisy a náhodné písemky, samozřejmě tvrdě hodnocené, dokážou zkrotit téměř všechny. Z vlastní zkušenosti vím, že ve třídě stačí jeden či dva rušivé elementy, a celá třída tím trpí, jelikož mnohé učitele již omrzelo zjišťovat, kdo je viněn, a kdo ne. Prostě potrestají celou třídu jakožto kolektiv a třída až si to poté vyřeší mezi sebou.

Důležitým prvkem je také první dojem. Neboť když učitel hned od začátku ukáže, že on je tu šéf, žáci dají pokoj. Chovejme se k žákům tak, jak si zaslouží. **David Vávra**

Střední škola logistiky a chemie
U Hradiska 29, Olomouc

Jsou učitelé, kteří naučí, a ti druzí...

» **Studenti píšou noviny** V projektu MF DNES studenti píšou na téma škola: inspirace, či instituce?

Škola. Instituce, nebo inspirace? A proč ne obojí? Vždyť se jedno s druhým nevyklučuje. Proč bychom nemohli v instituci nalézt současně i inspiraci? Ale co ovlivňuje to, že budou žáci a studenti inspirováni? V tom je právě ten háček. Jeden z faktorů je škola sama. Pokud si student školu, na kterou chodí, vybral třeba na základě direktu rodičů, pak je jasné, že v takto „vybrané“ škole ho moc inspirace nepotká. Pokud zkrátka z nějakého důvodu děláte něco, co vás nebaví, nebo dokonce nezajímá, moc radosti a ani oné inspirace k další práci nenajdete. Ovšem za to, že vás škola nezajímá, učitelé nemohou.

Čímž se dostávám k dalšímu faktoru, kterým jsou podle mého názoru sami učitelé. Opět to ale není tak jednoduché. Nemám ráda, když se učitelé dělí na ty špatné a na ty dobré. Jsou ti, kteří naučí více. Mají třeba radost z pokroku a zájmu studentů a snaží se je naučit co nejvíc.

Mají své specifické metody výuky. Takový učitel vás může inspirovat celkem lehce. U studentů jsou oblíbenější. Pak jsou tu ti, kteří toho naučí méně. Většinou nemají radost ze svého povolání a student je moc

nezajímá. Nebo prostě neumějí učit. Takových učitelů je, podle mě, méně. Musím ale uznat, že takový učitel matematiky musí pravděpodobně vynaložit větší úsilí k motivování a inspiraci studentů než třeba češtinář.

V neposlední řadě hraje velkou roli také kolektiv, mezi který do školy chodíme. Je to ale další věc, která se dá těžko ovlivnit. Můžete potkat skvělou partu kamarádů.

Nekonfliktní, inteligentní a někdy dokonce i spolehlivé lidi, se kterými přichází inspirace každý den. Na druhou stranu ale takové štěstí mít nemusíte. Denně budete potkávat odměřené, lakomé lidi, kteří vám nikdy s ničím nepomůžou a budou se starat jen o sebe. A takový kolektiv může ovlivnit i toho nejlepšího učitele a zprotivit mu předmět, který má rád.

Já myslím, že všechno souvisí se vším, ale zároveň se vše dá do jisté míry ovlivnit. Takže v případě, že si vyberete školu, která vás bude zajímat nebo vás přinejmenším nebude otravovat, narazíte na dobré učitele a kolektiv, který nebude nějak zásadně ztěžovat život vám ani učitelům. Pak můžete být v instituci dost dobře inspirováni. Klidně i vzájemně! A k čemu vlastně? K další práci, k vlastní iniciativě, zájmu o něco. A k dalším věcem, které budou jen pro vaše dobro...

Kubálková Kateřina
SPŠ strojícká Olomouc

olomoucky.blog.iDNES.cz

Na blogu jsou zveřejňovány studentské příspěvky ke třem aktuálním tématům.

1. TÉMA: střet kultur, tolerance
2. TÉMA: škola – inspirace nebo instituce?
3. TÉMA: zlepšovák a příroda

Škola. Instituce nebo inspirace?

A proč ne obojí? Vždyť se jedno s druhým nevyklučuje. Proč bychom nemohli v instituci nalézt inspiraci? Ale co ovlivňuje to, že budou žáci a studenti inspirováni? V tom je právě ten háček. Jeden z faktorů je škola sama. Pokud si student školu, na kterou chodí vybral třeba na základě direktu rodičů je jasné, že v takto „vybrané“ škole ho moc inspirace nepotká. Pokud zkrátka z nějakého důvodu děláte něco, co vás nebaví nebo dokonce nezajímá, moc radosti a ani oné inspirace k další práci nenajdete. Ovšem učitelé nemohou za to, že vás škola nebaví a nezajímá.

Čímž se dostávám k dalšímu faktoru, kterým jsou podle mého názoru sami učitelé. Opět to ale není tak jednoduché. Nemám ráda,

když se o učitelích tvrdí, že jsou dobří a špatní. Jsou ti, kteří naučí více. Mají třeba radost z pokroku a zájmu studentů a snaží se je naučit co nejvíc. Mají své specifické metody výuky. Takový učitel vás může inspirovat celkem lehce. U studentů jsou oblíbenější. Pak jsou tu ti, kteří toho naučí méně. Většinou nemají radost ze svého povolání a student je moc nezajímá. Nebo prostě neumějí učit. Za toto ale naopak nemohou studenti. Takových učitelů je, podle mě, méně.

Musím ale uznat, že takový učitel matematiky musí pravděpodobně vynaložit větší úsilí k motivování a inspiraci studentů než například češtinář.

V neposlední řadě hraje

velkou roli také kolektiv, mezi který do školy (nebo i práce) chodíme. Je to ale další věc, která se dá těžko ovlivnit. Můžete potkat skvělou partu kamarádů. Nekonfliktní, inteligentní a někdy dokonce i spolehlivé lidi, se kterými přichází inspirace každý den. Na druhou stranu ale takové štěstí mít nemusíte. Denně budete potkávat odměřené, lakomé lidi, kteří vám nikdy s ničím nepomůžou a budou se starat jen o sebe. A takový kolektiv (sebevědomých, drzých a úctou neoplyvajících spratků) může ovlivnit i toho nejlepšího učitele a zprotivit mu předmět, který má rád.

Já myslím, že všechno souvisí se vším, ale zároveň se vše dá do jisté míry ovlivnit.

Takže v případě, že si vyberete školu, která vás

pokračování na straně 22
23

pokračování ze strany 23
bude zajímat nebo vás přinejmenším nebude otravovat, narazíte na dobré učitele(alespoň z většiny) a kolektiv, který nebude nějak

zásadně ztěžovat život vám ani učitelům, pak můžete být v instituci dost dobře inspirováni. Klidně i vzájemně! A k čemu vlastně? K další práci, k vlastní

iniciativě, zájmu o něco. A k dalším věcem, které budou jen pro vaše dobro...

Kateřina Kubálková

Mají všechny děti a teenageři v Česku stejný přístup ke vzdělání?

Samozřejmě, že mají! Ať se jedná o Čechy, Romy, Vietnamce či jiné národnosti. Každý má právo na vzdělání a záleží jen na tom chtít, ne na barvě pleti. Znam osobně spolužáky ze školy, kteří ukončili základní školu a nešli se ani vyučit a není jich málo. A znám ze svého okolí Romy, kteří studují na vysokých školách, a to úspěšně.

Podle mého názoru hlavním hnacím či brzdícím motorem je rodina. Pokud jsou rodiče vzdělání, slušní, pracují a věnují se dětem, jdou jim příkladem je větší pravděpodobnost, že i z těchto dětí budou dobří lidé. Kdo dělá problémy a potíže? Procentuelně z toho vycházejí nejhůř lidé bez vzdělání, bez rodinného zázemí. Tam, kde

rodiče v rodinách nepracují a rodina žije ze sociálních dávek, dává příklad i dětem, i když špatný a ti ho „jen“ kopírují dál a žijí dál dle vzoru svých rodičů. A proč vlastně? Třeba to jinak neumí nebo snad nechtějí? Dělit lidi na černé a bílé, dobré a zlé, je snadné. Ale naučit se spolu žít, tolerovat se, je obtížnější. Ale bez motivace, vzdělání to půjde těžko. A to nemyslím jen vzdělání školní, ale i morální a sociální.

Eva Bubeníková

Z návštěvy Osvětimi vznikly i slohové práce

Osvětim. Slovo, které v člověku vyvolává milióny otázek a přitom je každá otázka jiná. Jizva v historii lidstva, která dodnes není zahojena a asi již nikdy nebude. Proč vzniklo na

naučili na základní škole a dále nad tímto slovem nepřemýšlejí. Pisemka z dějepisu je napsaná, odevzdaná a opravená. Znamku máme zapsanou. Jdeme se učit další kapitolu. Ale co je to za

skončilo právě tam, v Osvětimi.

Dnes jdeme po ulici a potkáváme mnoho lidí, mnoho starých lidí, a mezi těmi starými lidmi stále nacházíme ty, kteří nám mohou vyprávět věci, z kterých běhá mráz po zádech. Věci, které se doopravdy staly a které si dodnes někteří lidé pamatují. Nepamatují si je ale jako něco, co si přečetli v učebnici dějepisu, ale jako něco, co zažili oni sami, zločiny proti lidskosti. Nedopustme, aby se ještě někdy opakovala Osvětim.

Osvětim – zločin proti lidskosti

Zemi takové místo, které se do dějin zapsalo kvůli takové nelidské krutosti a utrpe

Mnoho lidí, kteří uslyší slovo Osvětim, si vybaví jakýsi pojem z učebnice dějepisu 20. století. Zařadí si ho mezi ostatní dějepisné pojmy, které se

pocit, který nás neustále tísní? Nezapomněli jsme na něco? Neměli jsme se nad něčím ještě zamyslet a ujasnit si některé otázky? Proč se to stalo? Kde se to stalo? Kdy se to stalo? Nestalo se to tak dávno, ani to nebylo daleko. Tolik příběhů

Martin Šuster

ŠTASTNÁ NÁHODA

Top žáci

Vyznamenání u maturity za školní rok 2010/2011

- 3. D: Otáhal Miroslav, Tuček Tomáš
- 4. A: Tichý Jaroslav
- 4. B: Copek Tomáš, Hradil David, Obšel Alois, Přikryl Adam
- 4. C: Husička Milan, Osina Martin, Stavárek Michal

Nejlepší žáci k prvnímu čtvrtletí 2011/2012

	průměr
3. C Dokoupil Jan	1,40
1. A Koničková Kateřina	1,60
1. C Horák Vojtěch	1,71
1. B Rozsypal Josef	1,71

Limerick

Víte, čemu se říká limerick? Pro ty, co se tímto pojmem ještě nesetkali, uvádím vysvětlení:

Limerick je pětiveršová říkanka, v níž se první dvojverší rýmuje s veršem posledním, odděleným dvěma kratšími a jinak rýmovanými verši vnitřními (aabba).

Co takhle zkusit se bavit konstruováním limericků?

*Každé ráno do školy,
nosím láhev kofoly,
praxe, cady, tělocvik,
musíme jít na výcvik,
předvádíme kotouly.*

*Soustruh, fréza, kovárna,
čeká na nás strojárna,
sháním nové monterky,
seženu je u Terky,
je to prostě pakárna.*

Alexander Globa

Poděkování

Poděkování za ochotu a technickou spolupráci patří především Mgr. Janu Kameníčkoví, bez něhož by časopis takto nevypadal, dále pak žákům Hynku Kocvrlichovi ze 4. B, Martinu Indrákovi a Jakubu Halířovi ze 4. A.

Mgr. Renata Provázková